

+

MØRKETS GERNINGER

DRAMA I 3 AKTER

Mørkets Gerninger.

Drama i 3 Akter.

Hovedpersonerne:

James Brown	Aage Garde.
Jessie, hans Datter	Edith Psilander.
William Brown, hans Nevø	Anton de Verdier.

Handlingen foregaar i London i vore Dage.

James Brown hører til en gammel anset Familie fra Provinsen; for en Del Aar siden kom han til Hovedstaden med sin Hustru og Datter,

og da var han en velhavende Mand; men Skæbnen var hard mod ham, og i Løbet af nogle Aar blev han af nogle hensynsløse Spekulanter fra-

narret hele sin Formue. Han mistede sin Hustru, nu var han alene med sin Datter og uden Eksistensmidler. Henvende sig til sin Familie var han for stolt til, og han maatte finde en Udvej, saaledes at han og Datteren kunde eksistere.

Dag og Nat grublede han, da endelig tilsidst fik han en Idé — han vilde stjele, stjele fra det Samfund, der havde været saa ubarmhjertig mod ham og taget alt, hvad han ejede. Nu vilde han tage det tilbage igen, men kun fra de rige, kun fra de, som han vidste havde Raad til at miste, og hvem han vilde berøve blot en Brøkdel af deres Rigdom.

Nat efter Nat blev de fornemme Kvarterer i London hjem søgt af Tyve, og mange var de Juveler, som Mr. Brown og hans Datter førte

til deres Hjem. Politiet stod fuldstændig magtesløst, det maatte være nogle nye raffinerede Forbrydere, der var paa Spil.

Det er Nat i James Browns Dagligstue. Sagte gaar Døren op, og ind træder Brown og Datteren Jessie, hun klædt i Drengetøj. Medens Fæderen tænder Lyset og undersøger Høsten fra den natlige Ekspedition, kaster Jessie sig træt og udmattet paa en Stol; hun er led ved Tilværelsen, led ved stadig at skulle arbejde ved deres lyssky Virksomhed, og hun beder Fæderen om fremtidig at maatte være fri for at ledsage ham. Han ryster paa Hovedet, hun er netop hans bedste Hjælp, hun forstaar at ledsage ham og er den eneste, hvorved der ikke kan rejses Mistanke mod ham; men han lover hende, at det snart skal

blive sidste Gang. Fortvivlet ved Tanken om endnu nogen Tid at skulle blive ved med det samme Liv, sukker hun, og de gaar til Ro.

Næste Dag faar de uventet Besøg. William Brown, James Browns Nevø, som han ikke har set, siden han var Dreng, er kommet til Hovedstaden for at fuldende sine Musikstudier, og da William er fremmed i Byen, henvender han sig til sin Onkel for at bede denne hjælpe sig med at blive introduceret hos den bekendte Klavervirtuos Gambello, og Brown lover at hjælpe ham.

De begiver sig til Mr. Gambellos Hus, og efter forgæves at have ringet paa Klokken faar de af Portneren at vide, at Gambello er bortrejst. Ved at høre dette slaar en Idé ned i James Brown. Her er en

gunstig Lejlighed, som han ikke vil lade gaa ubenyttet hen, og med et hastigt Blik undersøger han Lokalteterne.

William følger hjem med Onkelen, hos hvem han tilbringer Aftenen. Tiden trækker ud, og da han stadig ingen Mine gør til at gaa, foregiver Brown, at han er træt, hvorefter William tager Afsked.

„Skynd dig at gøre dig i Stand, i Nat skal vi gøre et stort Kup,“ siger Faderen til Jessie. Hun forsøger Indvendinger, men Faderens bestemte Mine taaler ingen Modsigelse.

Medens hun klæder sig om, gennemgaar hun i Tankerne denne Aften, hun har tilbragt i Williams Selskab. Hun ser for sig hans straalende Blik, hver Gang det rettedes mod hende, og tænker paa hans drømmende Øjne, naar han spillede de kønne Melodier for hende. Hun

tænker hvor lykkelig en Tilværelse hun kunde tilbringe sammen med ham, og nu — — maa hun stjæle.

I Dagligstuen venter Faderen utaalmodig paa hende, hendes længselsfulde Drømme har sinket hende. Nu, da hun træder ind hos Faderen, har hun truffet en fast Beslutning: „I Nat er det sidste Gang, jeg gaar med dig,“ udbryder hun. Forbavset stirrer han paa Datteren, der før kun har haft hans Vilje; uden at svare slukker han Lyset, og de to gaar ud til Mørkets Gerninger.

To mørke Skikkelser nærmer sig Mr. Gambellos Hus, behændigt klatrer de over Gitterporten, og snart staar de udenfor Døren, som de skal til at forsøge at aabne. Portneren har hørt Støjen, han gaar ud paa Trappegangen for at undersøge Aarsagen, og han tænder Trappeautomaten. Bestyrtet staar Brown og Jessie paa den pludselig oplyste

Trappe, de løber hen til Trappevinduet, svinger sig ud af dette og springer ned i Gaarden, hvorfra de flygter videre. Portneren har ikke opdaget dem, men Tyvene tror, at de er forfulgte. Idet de skal springe over en Mur, der vender ud til Gaden, falder Brown saa uheldigt, at han kvæster Hovedet stærkt. Jessie forsøger at hjælpe ham paa Benene igen, og det lykkes hende ogsaa at faa ham et Stykke med paa Vej, men pludselig synker han besvimet om. I det Fjerne hører hun nogen komme, hun véd ikke, hved hun skal gribe til, og i sin Angst skjuler hun sig i en Have.

To Herrer finder den Tilskadekomne, de tilkalder en Automobil og kører ham til Hospitalet. Da Automobilten har fjernet sig, træder Jessie frem fra sit Skjul, og i Uvished om sin Faders Skæbne iler hun hjem.

Næste Dag ser hun i Aviserne, at en ubekendt Herre, der i haardt

kvæstet Tilstand er fundet paa Gaden, er blevet kørt til Viktoria-Hospitalet, og ledsaget af sin Fætter iler hun derhen og kommer til sin Faders Dødsleje. Han beder hende om Tilgivelse for det Liv, han har tvunget hende til at føre, og hulkende lukker hun hans Øjne.

William er Jessies eneste Ven, og de to Unge, der elsker hinanden, indgaar en Pagt for Livet.

Nogle Aar er gaaet. —

William er blevet en berømt Klavervirtuos, og han er en søgt Musiklærer; men i den senere Tid har hans Helbred været vaklende, Størstedelen af sine Elever har han maattet sige af, og han har heller

ikke Kræfter nok til at give Koncerter, saa at de efterhaanden har brugt deres lille opsparede Kapital.

Da han en Dag atter faar et af sine Sygdomsanfald, henter Jessie Lægen, der udtaler, at det eneste, der vil kunne frelse hendes Mand, er en Rejse til Syden; men hvor skal de faa de mange Penge fra — og nu endda, da han bliver svagere og svagere, saa at han tilsidst maa gaa til Sengs.

Den rige Baronesse Luplin har anmodet ham om at give en Koncert ved et Selskab, hun skal holde. Nu maa han imidlertid sende Afbud, og Jessie gaar selv for at meddele Baronessen dette. Da de stadig har haabet paa, at han kunde være rask nok til at møde, har de udsat Afgørelsen til sidste Øjeblik, saaledes, at da Jessie kommer, er Gæsterne allerede forsamlede. Baronessen fører Jessie ind i sit Paaklædningsværelse; dér fortæller hun om deres sørgelige Tilværelse, fortæller

om Lægens Ord: „Kun en Rejse til Syden kan frelse ham“, og Baronessen hører deltagende herpaa. Da hun skal tage Afsked, taber Baronessen sit Halscollier, Laasen er gaaet itu, hun lægger det i et lille Chathol og taget et andet pragtfuldt Smykke paa. Jessie betragter hende opmærksomt — blot et eneste af disse Smykker, og vi havde Penge nok. —

Hun sidder om Natten ved sin Mands Sygeleje, bestandig tænker hun paa Baronessen og hendes pragtfulde Juveler, da slaar med et en Tanke ned i hende, hun mindes Fortiden, blot endnu en sidste Gang. — Endnu har hun Tøjet fra hin Tid, hastig ifører hun sig det og begiver sig af Sted. I Baronessens Palæ er alt roligt, Døren til Verandaen er uafloaset, og snart staar hun i Paaklædningsværelset, hun gaar hen til Chatollet, aabner Skuffen og tager Smykket. Ved Maanelysen betragter hun det, de ædle Stene funkler for hendes Øjne, men det er ligesom en usynlig Magt holder hende tilbage, hun kan ikke stjæle. Hun lægger Smykket tilbage i Skuffen igen og forlader Palæet.

Jessie gaar ned til Themsen, dér kaster hun Tasken med Faderens falske Nøgler i Floden. Nu skal alt være forbi, Fortiden skal være slettet af hendes Bevidsthed — ske da, hvad der ske vil. —

Næste Dag er Williams Befindende noget bedre, og han er kommet op. Det ringer. Baronessen træder ind; hun har faaet Medlidenhed med den syge Kunstner og hans trofaste Hustru, og hun giver dem en Sum Penge. „Naar De bliver rask, kan de ved Lejlighed tilbagebetale mig dem,“ siger hun og forlader det taknemmelige Ægtepar. Beskæmmet tager Jessie Pengene, hun tænker paa, hvilken Forbrydelse hun nogle faa Timer i Forvejen var ved at gøre overfor Baronessen og er lykkelig over, at hun ikke faldt for Fristelsen.

Hendes Mand omfavner hende, og hun knuger Pengene til sit Bryst, Pengene til Rejsen til Syden.

